

Arrest

nr. 161 713 van 10 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X,
X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 11 juni 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTHERIE, die tevens verschijnt voor de overige verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, dienen op 19 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 13 maart 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond van de medische toestand van één van de kinderen.

Op 1 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 54 686 van 20 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest nr. 118 008 van 30 januari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Het beroep tegen deze bevelen wordt verworpen.

Op 14 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 september 2013 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 118 033 van 30 januari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 11 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers opnieuw beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Bij arrest van de Raad nr. 118 027 van 30 januari 2014 worden deze bevelen vernietigd.

Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 november 2013 worden ten opzichte van verzoekers inreisverboden (bijlage 13^{sexies}) genomen, gesteund op de bevelen van 26 februari 2013 en op de naderhand vernietigde bevelen van 11 oktober 2013.

Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen van 26 november 2013. Bij arrest van 11 januari 2016 nr. 159 657 wordt het beroep verworpen wat de 9bis-beslissing betreft en worden de inreisverboden vernietigd.

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 22 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Verzoekers dienen een beroep in tegen deze bevelen. Bij arrest van de Raad nr. 159 658 van 11 januari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 5 juni 2014 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 4 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 129 490 van 16 september 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 november 2014 dienen verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 17 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}). Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen, bij arrest van de Raad nr. 159 659 van 11 januari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Bij arrest van de Raad nr. 138 090 van 6 februari 2015 wordt het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 17 december 2014 verworpen.

Op 1 april 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond van de medische toestand van verzoekster.

Op 30 april 2015 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 6 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de huidige bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

*D., V. (RR (0) xxx)
geboren op (...)1982 te R.*

*G. R. (RR (0) xxx)
geboren op (...)1983 te U.
+ kinderen*

*D., T.
geboren op (...)2001 te U*

*D., M.
geboren op (...)2005 te K.*

*D., M.
geboren op (...)2008 te K.*

*D., S.
geboren op (...)2009 te Z.*

*D., A.
geboren op (...)2011 te Z.*

nationaliteit: Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.04.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de

fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan G. R. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN G., R. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

Betrokkenen zijn reeds onderhevig aan een inreisverbod van 3 jaar dd. 26.11.2013, hen betekend op 04.12.2013. Dit is nog steeds van kracht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesesamenvatting zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Schending van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en het zorgvuldigheidsbeginsel;

1. De verzoekende partijen blijven erbij dat door de zieke aan geen enkel onderzoek te onderwerpen, alvorens een advies te verstrekken en een beslissing te nemen, in casu het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Beslissen dat er geen suicidegevaar bestaat, schrijven dat de behandeling met psychofarmaca “louter symptomatisch” is en “niet essentieel” en dat de zieke eigenlijk niet moet behandeld worden, zonder de zieke ook maar een ogenblik te zien, of zelfs zonder dat de adviserende arts zich de moeite heeft getroost om minstens met de behandelde arts een onderhoud te hebben, is strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Uit het medisch attest dat de 2de verzoekende partij bij haar aanvraag voegde bleek dat zij wel degelijk een therapie volgde en dat zij behandeld werd met psychofarmaca.

In dat geval was het de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan of deze therapie kon worden verdergezet in Tsjetsjenië en of de psychofarmaca aldaar voorhanden zijn, quod non.

3. In de nota met opmerkingen, wordt dit aspect niet behandeld.

4. Zonder de zieke ook maar een ogenblik te zien, is het in alle redelijkheid onmogelijk na te gaan voor om het even welke geneesheer, of de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont.

5. Hier wordt er eigenlijk gezegd dat de therapie die de patiënte volgt omwille van een ernstige anxio-depressie, volstrekt nutteloos is en dat het even nutteloos is dat zij medicamenten slikt.

De verzoekende partij zijn van mening dat dit een weinig ernstig standpunt is.

6. De bestreden beslissing schendt art. 9er, alsmede de plicht tot motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Iemand terugsturen naar het land van oorsprong, zonder na te gaan of de behandeling kan worden verder gezet, is tevens strijdig met art. 3 E.V.R.M.

Het middel is gegrond.”

2.2. In de nota had de verwerende partij het volgende uiteengezet:

“In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 9ter en 62 Vreemdelingenwet,

- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,

- Artikelen 3 en 15 van het EVRM.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Verzoekende partij voert aan dat de ambtenaar-geneesheer zich niet de moeite heeft getroost om minstens met de behandelende arts een onderhoud te hebben, hetgeen in strijd zou zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift d.d. 26.03.2015 dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De in de standaard medisch getuigschriften beschreven anxio-depressie houdt geen actueel risico in voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer heeft zijn advies als volgt gemotiveerd :

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, hij onze diensten ingediend op 01.04.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 26.03.2015 en de bijlage d.d. 26.03.2015 blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ernstige anxio-depressie. Deze ernst mag echter niet blijken uit het feit dat betrokkene hiervoor nog geen psychiater consulteerde of diende opgenomen te worden. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een *conditio sine qua non* in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Verder zou betrokkene ook lijden aan chronische nek- en hoofdpijn waarbij chronisch aangeeft dat deze niet voor verbetering vatbaar zijn. Pijnstillers werden reeds geprobeerd en andere voorgesteld, deze kunnen echter geen genezing brengen en zijn dus niet essentieel. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd en de inhoud van het medisch advies tegenspreekt, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

De arts-adviseur heeft dan ook alle in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet voorziene hypothesen onderzocht, doch heeft geoordeeld dat geen van de in voornoemd artikel omschreven risico's konden worden weerhouden.

De kritiek van verzoekende partij dat zij wordt behandeld met psychofarmaca en dat diende te worden nagegaan of deze behandeling kon worden verdergezet, staat haaks op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, die besluit dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel.

De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift geen enkele concrete verantwoording op basis waarvan zij de mening is toegedaan dat de besluitvorming van de ambtenaar-geneesheer berust op een kennelijk onredelijke beoordeling van het voorgelegde medisch attest.

“Aangezien verweerder de eerste bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt

gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de eerste beslissing worden vastgesteld.” (R.v.V; nr. 126.770 dd. 07.07.2014)

De ambtenaar-geneesheer is hierbij niet verplicht om zich in verbinding te stellen met de behandelende arts van de verzoekende partij.

“Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten.

Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34)

Anders dan in het bestreden arrest met het gebruik van de woorden “dan ook” wordt voorgehouden, dient de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld.

Door zulks toch als vereiste te stellen voor een behoorlijke feitenvinding, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en voegt hij in wezen aan die bepaling voorwaarden toe die niet in de wet zijn voorzien. Het eerste middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 225.353 van 6 november 2013)

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer besluit immers dat “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op suïcide s van louter speculatieve aard.”

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM, nu er zelfs geen risico bestaat op een schending van artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30 april 2015 blijkt kennelijk niet dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt

wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. § 3 van dit artikel luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.3.3. Verzoekers voeren de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan omdat de ambtenaar-geneesheer verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en omdat hij geen onderhoud heeft gehad met de behandelende arts. Tevens voegen ze hieraan toe dat niet in redelijkheid kan worden geoordeeld dat de ziekte geen graad van ernst vertoont, zonder de zieke te zien.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt bijgevolg duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Dit onderzoek of bijkomend advies is geenszins een verplichting. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, waarbij het advies van de ambtenaar-geneesheer werd gevoegd en waarvan het advies deel

uitmaakt, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich een mening kon vormen op grond van de stukken voorgelegd door verzoekers, dit impliceert dat hij een onderzoek of bijkomend advies niet nodig achtte.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt dat deze steunde op de medische attesten voorgelegd door verzoekers (met name het standaard medisch getuigschrift van 26 maart 2015 opgesteld door dokter E.R.). Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Zoals reeds gesteld is een persoonlijk medisch onderzoek of een bijkomend advies niet vereist, evenmin als een eventueel onderhoud met de behandelende arts. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het is niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer op basis van het standaard-medisch getuigschrift en de bijlagen, dus op basis van alle elementen die verzoekers zelf naar voor hebben gebracht in het kader van hun aanvraag, de ziekte beoordeelt en eventueel, zoals *in casu*, stelt dat deze ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld is er geen verplichting voor de ambtenaar-geneesheer tot een medisch onderzoek van de aanvrager.

2.3.4. Verzoekers voeren aan dat uit het medisch attest dat bij de aanvraag gevoegd werd, blijkt dat verzoekster wel degelijk een therapie volgde en dat zij behandeld werd met psychofarmaca. Bijgevolg moest volgens verzoekers worden nagegaan of deze therapie verder gezet kon worden in Tsjetsjenië en of de psychofarmaca aldaar voorhanden zijn. Dit is niet gebeurd in de bestreden beslissing.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 26 maart 2015 blijkt dat bij C/ Behandeling, vier geneesmiddelen worden vermeld (sumatriptan, tilcotil, (onleesbaar) en cymbalta) en als voorziene duur van de behandeling onbepaald, meerdere maanden/jaren. Bij D/ de gevolgen en eventuele complicaties bij stopzetting van de behandeling, wordt vermeld: onbepaald, risico op suïcide, morbide angst, paniekaanvallen. Als evolutie en prognose worden vermeld: onbepaald. Als medische opvolging wordt vermeld dat een regelmatige opvolging nodig is (elke drie maanden) en dat een psychologische, psychiatrische en neurologische opvolging nodig is.

In de bijlage bij dit standaard medisch getuigschrift, een medisch attest van 26 maart 2015 van dezelfde arts, wordt vermeld dat de huidige behandeling niet gekend is, dat er geen wijzigingen zijn, dat Dafalgan niet helpt, dat geprobeerd zal worden met sumatriptan, dat geprobeerd zal worden met tilcotil, dat verzoekster een slaapmiddel neemt waarvan ze de naam niet kent, dat er geprobeerd zal worden met cymbalta. Als bijlage worden tevens kopieën gevoegd van de voorschriften voor sumatriptan, tilcotil en cymbalta, een voorschrift voor psychologische opvolging en voor een hersenscan.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer (dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing) wordt hierover het volgende gesteld:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 26.03.2015 en de bijlage d.d. 26.03.2015 blijkt dat betrokkene zou lijden een ernstige anxio-depressie. Deze ernst mag echter niet blijken uit het feit dat betrokkene hiervoor nog geen psychiater consulteerde of diende opgenomen te worden. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. (...) De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Verder zou betrokkene ook lijden aan chronische nek- en hoofdpijn waarbij chronisch aangeeft dat deze niet voor verbetering vatbaar zijn. Pijnstillers werden reeds geprobeerd en andere voorgesteld, deze kunnen echter geen genezing brengen en zijn dus niet essentieel.”

De vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer steunen op de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 26 maart 2015 met bijlagen. Uit het advies blijkt

dat de ambtenaar-geneesheer de mening is toegedaan dat de depressie van verzoekster niet ernstig is, aangezien zij nog geen psychiater consulteerde en nog niet opgenomen diende te worden. Hieraan wordt toegevoegd dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel en dat het risico op suïcide louter speculatief is.

In deze optiek, waar de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat *in casu* de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel lijkt het niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat *“er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft”*.

Waar verzoekers duidelijk maken dat zij niet akkoord gaan met de mening van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling louter symptomatisch is en niet essentieel, dient te worden opgemerkt dat deze mening van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk lijkt, nu de behandelende arts in de bijlagen bij het standaard medisch attest bij de drie voorgeschreven geneesmiddelen telkens schrijft dat het een poging (“essai”) betreft. Dat verzoekster een therapie volgde, buiten het nemen van geneesmiddelen, blijkt niet uit de stukken van het dossier, waarin enkel een voorschrift zit voor psychologische opvolging.

Nu op basis van de stukken van het dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de behandeling louter symptomatisch is en niet essentieel, moet worden vastgesteld dat op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, er dan ook niet moest nagegaan worden of de behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Een vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet immers, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, ofwel op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ofwel op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De gemachtigde is van oordeel dat verzoekster niet lijdt aan één van deze ziektes. Bijgevolg diende niet te worden nagegaan of behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

2.3.5. Waar verzoekers ten slotte stellen dat het een weinig ernstig standpunt is van de ambtenaar-geneesheer om te stellen dat de therapie die verzoekster volgt omwille van een ernstige anxio-depressie, volstrekt nutteloos is en dat het even nutteloos is dat zij medicijnen slikt, wordt vooreerst opgemerkt dat, zoals reeds gesteld, uit de stukken van het dossier enkel een voorschrift blijkt voor psychologische opvolging maar dat niet blijkt dat verzoekster deze effectief volgt. Vervolgens wordt erop gewezen dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de behandeling en medicatie louter symptomatisch zijn en niet essentieel. Hierboven werd reeds uiteengezet dat dit oordeel steunt op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk is. Door te stellen dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer weinig ernstig is, tonen verzoekers evenmin aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk is.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deelt uitmaakt, steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3.6. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 3 en 15 van het EVRM en stellen in dit verband *“Iemand terugsturen naar het land van oorsprong, zonder na te gaan of de behandeling kan worden verder gezet, is tevens strijdig met art. 3 E.V.R.M.”*

Zoals reeds gesteld, steunt het oordeel dat de behandeling van verzoekster symptomatisch is en niet essentieel, op een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk. Er werd bijgevolg op goede gronden beslist dat verzoekster niet op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat ze evenmin op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Bijgevolg diende er op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook niet te worden nagegaan of de behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Dit zou enkel het geval zijn mocht geoordeeld geweest zijn dat zonder behandeling, er voor verzoekster een reëel risico zou zijn op onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst, *quod non*.

Verzoekers zetten de schending van de artikelen 3 en 15 van het EVRM op geen enkele andere wijze uiteen.

Artikel 3 van het EVRM vereist nochtans dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekers beperken zich in het middel tot de hierboven geciteerde en weerlegde bewering. Verzoekers brengen bijgevolg geen concrete, op verzoeksters persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij tonen bijgevolg niet aan dat verzoekster een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De aangevoerde schending van de artikelen 3 en 15 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET